

Ottende Møde.

Tirsdagen den 27de Oktober 1891, Kl. 1^{1/2}

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af: Forslag til Lov om en Forandring i § 16 af Lov 19de Februar 1861 om en Ordning af de kommunale Statter i Staden København.

(Lovforslaget findes i Tillæg A Sp. 1709 ff.).

Sagen fattes under Forhandling.

Rahjer: Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa en Forandring i Loven af 19de Februar 1861, ved hvilken er bestemt, at Indkomstskatten i København ikke i noget Aar maa overstige 3 pCt. af den samlede Skatteindtægt. Lovforslaget gaar nu ud paa at træffe en Bestemmelse i Stedet, som falder nogenlunde sammen med § 20 i Loven af 26de Maj 1868, idet ifølge Lovforslaget Københavns Kommune ikke skulde kunne opkræve noget Aar mere end Gennemsnittet af det samlede Beløb i de nærmest foregaaende 3 Aar af de Statter, som omhandles i Loven af 19de Februar 1861, med Tillæg af en Femtedel; kun med Indenrigsministerens Samtykke skal et større Beløb kunne opkræves, og for saa vidt et saadant noget Aar bliver opkrævet, kan det ikke regnes med ved Beregningen af de foregaaende 3 Aars Gennemsnitsbeløb. Naar dette Lovforslag ophøjes til Lov, vil København blive stillet i Lighed med Købstadkommunerne, og man kan jo heller ikke anse dette for noget, der i og for sig er ubilligt. S-

falb. Lovforslaget imidlertid kun gif ud derpaa, skulde jeg ikke ulejlige det høje Ting med ret mange Ord, men det er af langt større Betydning, idet det skulde afhjælpe den Ulempe, som Københavns Kommune for Øjeblikket lider under, den nemlig, at den ikke kan dække sine aarlige Udgifter paa det løbende Budget med sine aarlige Indtægter, jeg vilde meget ønske, at det kunde lykkes mig at overbevise det høje Ting om, at Lovforslaget derved bliver en paatrængende Nødvendighed, og jeg vilde ligeledes ønske, at de Ord, hvormed jeg vil anbefale dette Lovforslag, maatte kunne vinde nogen Velvilje for det, ikke blot her, men ogsaa andet Steds, hvor dets Skæbne skal afgøres. Jeg vil først gøre opmærksom paa, at den Grænse, der nu er sat for Indkomstskatten, blev sat for 30 Aar siden. En Bestemmelse af denne Art, af en saadan rent numerisk Bestaendighed, vil i et saa langt Tidsrum i Almindelighed være bleven forældet; men betænkter man, i hvilken overordentlig Grad Forholdene i København i den Tid have forandret sig, er jeg overbevist om, at enhver let vil erkende, at den Grænse for en Stats Størrelse, som var fyldestgørende for 30 Aar siden, ikke vil kunne være det nu, og jeg tror ogsaa, at jeg let skal kunne gøre dette klart. Jeg vil da først henlede Opmærksomheden paa den overordentlig stærkt stigende Folkemængde i dette Tidsrum. Folkemængden i København, der i 1862 var 162,000, er nu omtrent dobbelt saa stor. Denne Stigning af Folkemængden har naturligvis fremkaldt Udgifter paa overordentlig mange Punkter, men den har desværre ikke samtidig medført tilsvarende Indtægter. Jeg vil, for ikke at være vidtløftig, vise dette ved blot at henvise til det sidste Aar. I 1889 var Størrelsen af Tilvæksten af beboede Lejligheder i København 2,300, men Skatteydernes Antal havde kun en Tilvækst af 450. Det næste Aar, 1890, var Forholdet endnu uheldigere, thi da vare 1,300 Lejligheder komne til, men kun 100 Skatteydere. Borgmesteren for Magistratens 2den Afdeling har oplyst i Borgerrepræsentationen, at i det sidste Aar er af de Familier, der flyttede ind i Lejligheder, der ikke tidligere havde været beboede og altsaa vare komne til, kun 1/7 Skatteydere. Man vil naturligvis indse, at saadanne For-